

Het moordenaarspel

Ali Knight

Het moordenaarspel

Vertaald door
Nicolette Hoekmeijer

Anthos|Amsterdam

Voor Stephen, met liefde

ISBN 978 90 414 1805 0

© 2011 Ali Knight

First published in the English language by Hodder & Stoughton

© 2011 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Nicolette Hoekmeijer

Oorspronkelijke titel *Wink Murder*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Elena Kalis

Foto auteur © Sophie Laslett

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Ik word met een schok wakker, sper in het donker mijn ogen open en voel dat er iets niet klopt. Ik weet meteen waar ik ben, langzaam tekent de kamer zich af bij het licht van de straatlantaarns, dat door de vouwgordijnen naar binnen valt. Aan de muur hangen smaakvolle reproducties, bij de open haard ertegenover staan twee stoelen, op de ene een rommelig hoopje kleren van Paul, op de andere mijn ochtendjas, keurig opgevouwen. Ik ben in onze slaapkamer, een veilige haven, een plek waar je even aan het leven kunt ontsnappen. De andere helft van ons tweepersoonsbed is leeg, het kussen opgeschud. Paul is niet thuis. Ik houd mijn adem in want daar is het geluid weer, een schrapend geschuif dat overal en nergens vandaan lijkt te komen. Mijn hart bonkt in mijn oren. Op het moment dat ik beneden iets hoor vallen springt de wekker op 03:32. Straks worden de kinderen nog wakker. Die gedachte is voldoende om me onder mijn warme dekbed vandaan te jagen. Ik ben moeder; mijn taakomschrijving begint ermee dat ik hen moet beschermen, koste wat kost. Mijn bewegingen zijn traag en weloverwogen terwijl ik moed verzamel voor wat ik van plan ben te doen. Ik pak mijn mobiele telefoon en duw de kruk van de slaapkamerdeur in een snelle beweging naar beneden zodat hij geluidloos opengaat. In de gang hoor ik iemand kreuken en het klinkt niet als Paul.

Wat er daarna gebeurt heb ik in gedachten al vele malen geoefend omdat Paul de laatste tijd veel voor zijn werk van huis is en ik vind dat ik moet weten wat ik moet doen om te verdedigen wat er echt toe doet: mijn gezin. Ik wil voorbereid zijn. Nu breng ik het in de praktijk, als een brandweerman in actie. Ik haal diep adem, toets het alarmnummer in op mijn telefoon maar druk nog niet op het groene knopje, doe het licht aan en ren naar de trap, terwijl ik zo hard mogelijk in de stilte van de nacht 'Mijn huis uit!' roep, mijn mobieltje geheven als een gloeiende speer.

Ik bonk met veel lawaai de trap af en maak gebruik van mijn snelheid om in een vloeiende beweging de bocht onder aan de leuning te nemen. Aan de andere kant van de gang, in de keukens, zie ik een gestalte overeind komen. 'Wegwezen hier! De politie staat voor de deur!' Ik zet een schakelaar om en mijn wereld wordt overspoeld met licht terwijl de donkere gestalte met stoel en al tegen de grond slaat. Ik pak een cricketbat uit de paraplubak, een geruststellend zwaar gewicht in mijn handpalm, en binnen een tel sta ik in de keuken, het wapen dicht tegen mijn borst. 'Mijn huis uit!' Hij ligt met zijn gezicht op de tegels van mijn keukenvloer, maar op het moment dat ik het bat omhoog breng draait de gestalte zich naar me toe en zie ik mijn man, die me vanaf de grond aankijkt.

Het is mijn man, dat wel ja, maar ik heb hem nog nooit van mijn leven zo meegemaakt. Hij huilt, happend naar adem, en het snot loopt naar zijn mond. Ik smijt mijn telefoon op tafel en laat het bat op de grond vallen. 'Paul, wat is er in godsnaam aan de hand?'

Hij geeft geen antwoord, hij is er niet toe in staat. Hij kijkt naar me op en mijn angst maakt plaats voor een grote ongerustheid. Ik probeer hem overeind te helpen maar hij hangt als een dood gewicht in mijn armen; hij is dubbelgeklapt en in elkaar gezakt, zijn hele houding totaal anders dan anders. Daarom had ik hem ook niet herkend van achteren, hij is gewoon een ander mens. 'Wat is er gebeurd?'

Paul bonkt met een vuist tegen zijn slaap en begint weer te kreunen. 'Kate, Kate –'

'O, mijn god, wat is er aan de hand?'

Hij gaat op zijn knieën zitten, rillend, en laat de autosleutels op de grond liggen. Paul is een stevige man; lang, met brede handpalmen en schouders waarop je in slaap kunt vallen, dat is een van de vele dingen waar ik zoveel jaar geleden voor ben gevallen. Ik voelde me veilig bij hem. 'O, Kate, je moet me helpen –'

Zijn handen zitten onder het bloed.

'Je bloedt!'

Hij kijkt vol afschuw naar zijn handen. Moeizaam komt hij overeind en ik trek zachtjes aan zijn jas, ergens onder die dikke wol moet een snee zitten. 'Ben je gewond?'

'Ik... Ik, o god, dat het zo ver is gekomen.'

'Wat is er dan?' Hij sluit zijn ogen en snift, wankelend. 'Wat is er gebeurd?' Hij schudt zijn hoofd en sleept zich naar de wc op de benedenverdieping. Hij wast zijn handen en er kolken klodders bloed en bruinig water door de afvoer. 'Paul!'

Hij veegt zijn wangen droog aan zijn schouder en knikt. 'Ik heb haar vermoord...'

Hij schudt het water van zijn handen en ik geef hem een klap in zijn gezicht – hard. 'Zeg me wat er is!'

Mijn man kijkt me aan, zijn sprekende, bruine ogen bloeddoorlopen van het huilen. 'Wat een puinzooi, wat een vreselijke... ' Hij zucht vanuit zijn tenen. 'Jezus, Kate, wat hou ik veel van je.' En met die woorden zakt hij vlak naast me op de vloer in elkaar, zo totaal van de wereld dat hij met geen mogelijkheid meer bij kennis is te brengen, hoe hard ik ook duw, por of schreeuw.

Eén ding is me nu eindelijk duidelijk: Paul is dronken. Hij moet straalbezopen zijn. Ik kan allerlei dingen bedenken die ik nu zou moeten doen, maar eerst moet ik plassen. Ik ga op de wc zitten en kijk naar het lange lijf van mijn man die uitgeteld op de grond ligt, zijn voeten naar binnen gedraaid, zijn handpalmen naar boven gekeerd alsof hij even lekker een yogaoefening doet. Ik sta te trillen van woede dat hij in die toestand achter het stuur is gekropen en naar huis is gereden. Ik probeer hem wakker te schudden maar hij blijft roerloos liggen. Ik ben geen

spontaan type, ik wil alles altijd plannen, alles goed overdenken; een situatie als deze heb ik nooit voorzien en ik weet me dan ook geen raad, lamgeslagen door de gedachte aan alles wat er uitgezocht zal moeten worden. Na een hoop gesjor en getrek weet ik Paul op zijn rug te draaien en sla ik zijn jas open, waarna ik zijn hele lijf bevoel om te kijken waar hij gewond is. Als ik niets vind ben ik idioot dankbaar – ik val altijd bijna flauw zodra ik bloed zie. Ik ga weer op mijn hurken zitten en kijk strak voor me uit. Zijn mooie gezicht met de strakke contouren is helemaal opgezet, zijn hoekige kaak lijkt weggezakt in zijn nek. Paul snurkt, zijn borstkas komt omhoog en zakt weer in. Het is stil in huis, mijn kinderen slapen nietsvermoedend door. Hij wordt begeleid door het staccato tikken van de keukenklok. De koelkast broemt en ik hoor een raam klapperen. Het huis zakt weer terug in zijn nachtelijke ritme. Om 03:50 uur kom ik overeind, terwijl de vermoeidheid in golven over me heen slaat. Ik kan niets beters verzinnen dan maar naar bed te gaan. Hij zal uiteindelijk wel een keertje wakker worden.

Het lijkt slechts een tel later dat ik een handje in mijn maag voel, waarop ik dubbelklap van de pijn. ‘Ava! Niet doen!’ Mijn dochter ligt trappelend boven op de dekens.

‘Mammie, mag ik eronder?’ zegt ze op smekende toon, terwijl ze koude windvlagen door het bedompte hol van mijn dekbed jaagt. Normaal gesproken vind ik het een van de mooiste momenten van de dag, het gewriemel van mijn vierjarige dochter die haar ochtendknuffel komt halen, haar zachte gave huid zo dicht tegen me aan, haar koude voetjes tegen mijn rug, maar het is 07:10 uur, ik heb een bonkend hoofd en prikkende ogen. Paul ligt niet naast me en als ik me in een flits gisteravond herinner, schiet ik overeind en voel mijn hart tegen mijn ribben slaan. ‘Mammie, ik heb het koud, mammie...’ Ik kan nauwelijks geloven dat ik echt heb geslapen, dat ik mijn man in zo’n toestand op de keukenvloer heb achtergelaten. Afschuwelijke beelden, van Josh die achteloos over zijn levenloze lichaam heen stapt om de televisie aan te zetten en tekenfilmpjes te gaan kijken, jagen me uit bed. ‘... papa heeft zich op de bank verstopt, onder een deken.’

Ik kom moeizaam uit bed, trek mijn ochtendjas aan. Ava krabt haar blonde hoofd. ‘Mammie, mag Phoebe komen spelen?’ Ik reageer niet en haast me naar de slaapkamerdeur. Het wordt tijd dat de waarheid over gisteravond boven tafel komt.

Paul is niet in de woonkamer. Ik tref hem in de keuken, waar hij tegen het aanrecht geleund staat, met in zijn ene hand een kop thee en in zijn andere hand een geroosterde boterham. Hij is geschoren en aangekleed en hij praat met Josh, die over een bakje muesli gebogen zit. Mijn man ziet eruit alsof er niets aan de hand is. 'Hier, ik heb voor jou ook vast ingeschonken.' Hij reikt me een dampende beker aan en glimlacht. Ik glimlach niet maar sla mijn armen over elkaar in een gebaar van 'kom-maar-op'. Hij zet zijn thee neer en de glimlach verdwijnt van zijn gezicht.

'Wat is er gistera—?'

'Niets.'

'Noem je dat *niets*?'

'Ik was dronken en in een sentimentele bui, meer niet.' Hij haalt zijn schouders op alsof het allemaal niet zoveel te betekenen heeft.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, vol cynisch ongeloof. 'Maar je zei dat je iemand had...' We kijken allebei naar Josh' hoofd om te zien of dat heeft bewogen. Ik hoef het woord niet eens uit te spreken. Ik betwijfel of ik het woord 'vermoord' wel kán uitspreken, het lijkt zo krankzinnig en overdreven nu de zon door de ramen naar binnen schijnt en er op de radio melding wordt gemaakt van een file op de M25.

'Doe niet zo idioot.'

'Wat was er dan?'

'Niets!'

'Waar hebben jullie het over?' Josh voelt gewoon dat er iets is, dat deze ochtend anders is dan andere ochtenden, en als een schildpad na een lange winterslaap beweegt hij zijn hoofd omhoog van zijn kommetje, en kijkt hij zijn ouders met knippende ogen aan.

Paul werpt me een dreigende blik toe. 'Nergens over.' Met een cynisch gebaar zwaai ik even met mijn handen. Hij weet dat ik op het bloed doel.

'Ik heb een hond aangereden.'

'Wat betekent "aangereden"?' Ava komt met een politiepet op de keuken binnen huppelen.

'Niet te geloven, dat je zo achter het stuur bent gekropen!'

'Toe nou, Kate! Ik heb het er al moeilijk genoeg mee, ik heb een vreselijke kater.' We houden elkaars blik gevangen.

'Shreddies of geroosterd brood, Ava?' vraag ik opgewekt, terwijl ik naar het kastje loop.

'Krispies. Ik wil Krispies.' Ik pak een bakje en een lepel.

'Een hond?'

'Tja. Ik vond dat ik hem niet kon laten liggen, zodoende zat ik onder het... nou ja, je weet wel.'

Bloed. Je handen zaten onder het bloed, Paul, wil ik zeggen, maar ik hou me in. 'Wat voor hond?'

'Wat?'

'Wat voor hond was het?'

'Een kruising van een labrador en nog iets, denk ik.' Hij staart naar zijn voeten. 'Ik moest hem wegslepen, dat greep me nogal aan.'

Ik kijk naar mijn man, zoals hij daar staat, in de keuken, het kloppende hart van ons huis, met zijn kroost. Ik ken hem beter dan hij zichzelf kent. Dat zegt hij geregeld tegen me. Als hij naar zijn voeten staart, liegt hij, weet ik.

'Je weet wel wat voor ras het was, maar niet of het een mannetje of een vrouwtje was.' Paul kijkt me aan met een wezenloze blik. 'Gisteravond was het een "zij". Nu is het een "hij".'

Paul haalt zijn schouders op, zijn gezicht verraadt niets. 'Gisteravond leek het allemaal veel echter, denk ik. Als een hond gewond is, is het op een bepaalde manier net een mens.' Hij neemt zijn laatste slok thee en veegt de kruimels van zijn pak. 'Ik moet gaan.' Hij komt naar me toe en omhelst me lang en stevig, waarbij hij me zachtjes heen en weer wiegt en met een teder gebaar een kus midden op mijn voorhoofd drukt. 'O, Eitje, wat ben je toch altijd zorgzaam.'

Ik heb een hoog voorhoofd, wat ik altijd vreselijk heb gevonden. Ik ging nog maar net met Paul en zijn vriendenclubje om, smoorverliefd en totaal idolaat, toen hij tot mijn afgrijzen zijn vrienden aan het lachen maakte door mij voor Eihoofd uit te maken. Maar na een paar maanden, toen ik heel voorzichtig de

hoop durfde te koesteren dat hij ook verliefd was op mij, werd dat Eitje, en van al zijn koosnaampjes raakt dat me het meest. Hij glimlacht flauwtjes naar me terwijl we gearmd naar de voordeur lopen. Ik help hem in zijn jas terwijl hij zijn sjaal en zijn werktas zoekt.

‘Mam, Ava heeft melk op mijn stripboek gemorst!’ Uit de keuken klinkt geschreeuw en gekrijs.

‘Ik zou maar gaan kijken,’ zegt Paul, terwijl hij de deur opendoet.

‘Gaat het wel?’ Ik klamp me nog heel even aan hem vast, in een poging de onvrede weg te masseren over mijn kruisverhoor dat geen antwoorden heeft opgeleverd. Hij knikt, duwt mijn armen weg. ‘Zeker weten?’

‘Kon niet beter,’ zegt hij, maar als hij het tuinpad af loopt ziet hij er treurig uit.

‘Mam!’ Ik ga langzaam de woonkamer binnen, Ava’s gekrijs werkt alle octaven af. Ik zie de verfrommelde deken waaronder hij heeft geslapen, de vorm van zijn lichaam nog altijd zichtbaar in de kussens van de bank. Hij moet vroeg zijn opgestaan om de sporen van de vorige avond uit te wissen. Tijdens ons gesprek was er een ding dat ik hem niet durfde te vragen, bang om iets op te rakelen. Wat kan er zijn gebeurd dat hij zo onbedaarlijk op de keukenvloer lag te huilen? Vijf jaar geleden is Pauls vader plotseling overleden aan een hartaanval. Ik had nooit gedacht dat een man zoveel verdriet kon tonen als hij die dag – tot gisteravond.

3

Ik ben Kate Forman en ik ben echt een geluksvogel. Dat heb ik vaak genoeg te horen gekregen van vrienden en familie en ik geloof dat ze gelijk hebben. Ik tel mijn zegeningen: ik ben inmiddels alweer acht jaar getrouwd met de allerleukste man van de hele wereld, we hebben twee prachtige, gezonde kinderen en een huis dat veel groter en mooier is dan ik ooit had durven dromen. Ik ben zevenendertig, ik hoef mijn haar niet te verven en ik pas nog altijd in de kleren van voor Ava’s geboorte (niet in die van voor Josh’ geboorte, helaas; het moederschap heeft een prijs, dat geldt voor ons allemaal, al doen we nog zo ons best dat te ontkennen). Toeval, lot, verdiend of gewoon mazzel, het maakt mij niet uit; ik ben gelukkig en Paul ook, en dat is het enige wat telt.

Ik weet dat Paul gelukkig is, want hij heeft me onlangs opgebiecht dat hij meer van mij houdt dan van onze kinderen. Hij vroeg of ik dat verwerpelijk vond, waarop ik moest lachen en het hoofd schudde. Soms denk ik dat ik te min ben voor Paul. Hij komt uit een veel betere familie dan ik, hij heeft op een prestigieuze privéschool gezeten, zijn moeder woont in een groot huis in een mooie, landelijke omgeving. Hij is opgegroeid met een tennisbaan, een heleboel broers en zussen, eerste drukken in de boekenkast, en schilderijen die weleens heel waardevol zouden kunnen blijken, al lijkt niemand dat te we-

ten en lijkt het ook niemand echt te interesseren. Het is allemaal veel indrukwekkender en romantischer dan het onpersoonlijke huis van mijn moeder en mijn stiefvader ergens in een buitenwijk, waar aan de muur in de woonkamer foto's van mijn diploma-uitreiking en die van Linda pronken.

Ik heb Paul op de eerste dag van mijn studie leren kennen. Destijds heette ik Katy Brown. In feite was hij de eerste die ik leerde kennen toen ik uit huis ging. Ik kwam met mijn fiets op het station aan; mam was met de auto, om mijn spullen te brengen, en we hadden afgesproken op de campus. Paul was de derdejaarsstudent die het busje reed waarmee ontheemden en fietsen naar ons onderkomen werden gebracht. Ik was dat ritje zijn enige passagier en ik viel als een blok voor hem. Hij was heel bruin en topfit na een lange zomervakantie ergens in Europa. Hij hield met één hand het stuur vast en zijn elleboog stak uit het raampje dat hij had opengedraaid, de nazomerse warmte gaf ons ritje iets aangenaam onrealistisch. Terwijl we over grote rotondes reden en over de vierbaanswegen van een grote en onbekende stad raasden, voelde ik onvervalste blijdschap over alles wat het leven nog voor me in petto had, een gevoel van opwindend dat nu moeilijk valt terug te halen. Hij was twee jaar ouder dan ik en hij plaagde me goedmoedig met het feit dat ik een eerstejaars was. Hij flirtte en ik ging er gretig op in. Hij had grote bruine ogen en donker haar dat in plukjes overeind stond, en waar hij zo nu en dan afwezig een hand doorheen haalde. Hij heeft nog steeds al zijn haar. Terwijl hij mijn fiets achter uit het busje haalde kon ik maar nauwelijks geloven dat de universiteit werd bevolkt door allemaal van dit soort aantrekkelijke, opwindende mannen. Wat natuurlijk niet zo was – dat spreekt. De weken daarop speurde ik de hele campus af, maar ik wist slechts heel af en toe een glimp van hem op te vangen. Hij zwaaide een paar keer naar me vanuit het groepje waar hij bij stond, maar veel verder ging het niet. Ik maakte nieuwe vrienden, stortte me in het studentenleven, vond afleiding in andere relaties. Toen ik na mijn afstuderen naar Londen ging was hij nauwelijks meer in mijn gedachten. Vijf jaar

later kreeg mijn vriendin Jessie iets met ene Pug, die niet alleen een rare naam had, maar die ook bevriend bleek te zijn met Paul.

Paul was destijds getrouwd met Eloïde. Eerst dacht ik nog dat hij Eloïse moest hebben gezegd, maar nee, zelfs haar naam moest bijzonder zijn – en lastig. Ze was blond, van nature. Ik ben er niet trots op, wat er een jaar later gebeurde, maar als ik heel eerlijk ben wist ik al vrij snel dat hij uiteindelijk voor mij bij zijn vrouw weg zou gaan. Ze hadden goddank geen kinderen, wat het iets minder onverkwikkelijk maakte. Er was iets tussen ons, iets waar we niet omheen konden. Ik wist het gewoon, door de manier waarop hij naar me keek, op een feestje of tijdens een van die chaotische weekendjes weg. Onze eerste nacht samen was een van de hoogtepunten van mijn bestaan. Ik hoef natuurlijk niet te zeggen dat de seks... Er zijn geen woorden om recht te doen aan de intensiteit, de puurheid. Twee maanden nadat zijn scheiding erdoor was, was ik zwanger.

Maar daarmee is het verhaal nog niet af, het wordt alleen nog maar mooier. Paul vroeg me ten huwelijk tijdens een weekendje Parijs, toen ik zeven maanden zwanger was, en we zijn getrouwd toen Josh één was. Onze baby zag er zo schattig uit op ons huwelijk, spartelend in zijn witte matrozenpakje met het blauwe kraagje. Mijn moeder heeft hem gedurende de hele dienst gewiegd, in dat schilderachtige plattelandskerkje. Na afloop moest ze huilen en ze zei tegen me dat ze trots op me was.

We zijn drie keer verhuisd sinds we bij elkaar zijn; van ons appartement naar een mooi victoriaans rijtjeshuis en vervolgens naar ons imposante drie verdiepingen hoge huis aan het park. Paul staat aan het hoofd van een televisieproductie maatschappij en hij is zeer succesvol. We zijn behoorlijk gestegen op de sociale ladder. Wie weet hoe ver we het nog kunnen schoppen, of op welke leeftijd Paul kan gaan rentenieren, als deze trend doorzet. Ik werk nog slechts in deeltijd. Voordat ik Paul leerde kennen werkte ik in de marktonderzoeksector, waar ik consumentengedrag analyseerde – ‘onze neus in andermans zaken steken en daar nog voor betaald krijgen ook’, zeiden we

bij de koffieautomaat – maar na de geboorte van Josh vielen mijn belangen samen met die van Paul en wist ik een baan te bemachtigen in de wereld van televisieresearch, waar ik ben blijven werken. Ik zit nu bij *Crime Time*, een tabloidachtig wekelijks programma dat zwaar leunt op beelden van beveiligingscamera's en mobiele telefoons, met als doel misdadigers oppakken, variërend van kruimeldieven tot moordenaars. Hoewel ik drie dagen per week werk, ziet Paul het nog steeds als een soort 'hobby'. Dat schiet me weleens in het verkeerde keelgat, maar ik zal niet ontkennen dat voor mij ons gezin op de eerste plaats komt, en dat voor Paul zijn werk op de eerste plaats komt, en ergens in het midden vinden we elkaar, als een keurig venndiagram.

Dit had een ochtend als alle andere moeten zijn, gedoe met broodtrommeltjes en gehaast om Josh en Ava op tijd naar school te krijgen. Normaal gesproken kan ik vrijwel alles hebben maar vandaag werkt het gekibbel van de kinderen me op de zenuwen. De keukentafel en de stoel zitten onder de melk, Josh wappert met een doorweekt tijdschrift waardoor er spetters op de muur komen. Mijn kinderen zijn verwend en ik word bevangen door schuldgevoelens dat ik ze veel te veel in de watten leg in een poging goed te maken wat ik zelf als kind heb gemist. Paul zit er niet mee, hij vindt het allemaal wel best.

Ik loop door de puinhoop in de keuken en pak Pauls cricketbat, die zijn allesbehalve sportieve zoon nooit gebruikt en ook niet op waarde weet te schatten, en ik zet hem weer op zijn vaste plek in de hal. Ik schrik als ik bedenk hoe weinig het had gescheeld of ik had hem er een klap mee verkocht – al heeft hij daar zelf geen weet van. De ochtend verstrijkt en dan is het halfeen. Lunchen met Jessie. Vandaag neem ik wijn.

Jessie is niet mijn oudste vriendin, maar wel de leukste. We hebben afgesproken op Trafalgar Square, ik dacht omdat zij een bliksembezoekje wilde brengen aan de National Gallery, maar wanneer ik de trap op wil lopen gaat zij de andere kant op, alsof ze helemaal geen zin heeft in impressionistische meesters of toeristen die zich in de museumwinkel verdringen voor de rekken met kaarten.

'Laten we lekker buiten gaan lunchen.'

'Buiten?'

'Ja, laten we gewoon wat kopen en dat bij de leeuwen opeten.'

'Ben je niet goed wijs? Het is helemaal niet zulk lekker weer.'

'Doe niet zo flauw. Kom op, ik trakteer, weet je nog?' Ze grinnikt vals, we hebben afgesproken om te gaan lunchen omdat zij onlangs bij een expositie een schilderij heeft verkocht en dat met mij wil vieren.

We gaan in de rij staan bij een lawaaierige broodjeszaak en steken met ware doodsverachting de rijbanen met langszazend verkeer over, waarna we op de rand van een van de fonteinën gaan zitten. Vetvrij papier wappert in de vlagen wind wanneer we aan onze sandwiches beginnen en wijn in plastic bekertjes schenken.

'En, hoe is het?' vraag ik, terwijl ik een stukje tomaat uit mijn

baconsandwich vis. ‘Gaat het lekker met je werk?’

Ze beweegt haar hoofd van de ene naar de andere kant, al kauwend. ‘Ik heb met een paar mogelijke klanten gesproken. Misschien komt er wel iets uit. Ik heb het gevoel dat ik aan de vooravond sta van iets opwindends.’

‘Wat goed.’

‘Of ze kletsen gewoon maar wat.’

‘Tja, dat is een beetje het lot van de kunstenaar, hè?’

‘In ieder geval mijn lot, ja.’ Jessie leeft maar voor één ding: de kunst. Ze heeft in kroegen en nachtclubs gewerkt om de kunstacademie te kunnen volgen, in kraakpanden gewoond om schildersdoek te kunnen kopen, en ze heeft nog altijd een baantje om haar materialen en de huur van haar atelier te kunnen betalen. Ze gebruikt elke vrije minuut om te schilderen. ‘Hoe laat is het?’

Ik trek de mouw van mijn jas omhoog om op mijn horloge te kunnen kijken. ‘Tegen enen. Hoezo?’

Ze geeft geen antwoord, kijkt alleen om zich heen. ‘Hé, iemand die ik ken.’ Jessie zwaait even naar twee jonge mannen die een eindje verderop bij de fontein zitten. ‘Niet meteen kijken, maar die ene links achter je, daar heb ik min of meer iets mee.’ Ik werp een snelle blik, zie iemand die eruitziet alsof hij een jaar of twintig is, met een sikje. ‘Hij is negentien.’

‘Straks word je nog opgepakt!’ zeg ik, zogenaamd geschokt. In alle jaren dat ik Jessie nu ken is ze door duizenden mannen versierd, in de steek gelaten en aan de kant gezet. Ik denk dat ze niet eens in de National Gallery zouden passen, terwijl de minnaars die ik heb gehad nog ruimte over zouden houden als ze met zijn allen in mijn badkamer stonden. Jessie heeft vele passies gekend in haar leven, ik slechts één.

De mannen zwaaien terug. ‘Komen ze niet hierheen?’

‘Straks misschien.’

Ik haal mijn schouders op, een beetje in de war. Duiven strijken neer en hippen wat rond, mensen kruipen tegen elkaar aan. Het ziet er allemaal volstrekt normaal uit, maar toch klopt er iets niet. ‘Gaat het wel, Jessie?’ Ze kijkt naar haar sms’jes.

Ze glimlacht. ‘Kon niet beter. Hoe is het met Paul?’

Anders dan anders voel ik niet die warme gloed vanbinnen zodra het over Paul gaat. ‘Goed, wel. Misschien een beetje gestrest. Zijn programma’s doen het geloof ik wel aardig. *Crime Time* haalt steeds hogere kijkcijfers.’

‘Goh.’

‘Het idee van publieksparticipatie slaat echt aan. Kijkers pakken massaal hun mobieltje om een sms te sturen.’

‘Fascinerend,’ zegt Jessie, terwijl ze een hap mozzarella en rucola neemt. ‘Misschien moet ik eens met hem gaan praten over hoe ik mijn boodschap het beste kan uitdragen. Hij weet wel hoe hij zichzelf op de kaart moet zetten. Hoe laat is het nu?’

‘Eén uur. Waarom wil je dat weten?’ Ze veegt een klodertje mayonaise uit haar mondhoek. De herrie van het verkeer wordt ineens overstemd door harde muziek. Ik zou niet kunnen zeggen van welke kant het komt. ‘Wat is dat?’

Jessie gaat staan en klopt de kruimeltjes van haar spijkerbroek. ‘Heb jij je iPhone bij je?’ Ik knik. ‘Misschien moest je die maar even pakken.’

Een zware basbeat dreunt over het plein en niet ver bij ons vandaan begint een stel te dansen. Het is onmogelijk om mijn schouders niet te laten meebewegen op het pakkende ritme. Inmiddels zijn er vlak bij ons vier mensen aan het linedancen. ‘Ik zie je zo,’ zegt Jessie en ze huppelt naar de plek waar nu zestien mensen in twee rijen aan het dansen zijn. Jessies vriendje en zijn vriend hebben zich ook bij hen gevoegd, waarmee het kwadrant dansende mensen nog weer groter is geworden.

De dansende menigte drijft de duiven uiteen. Ik weet niet wat me overkomt, een zwierige groep mensen die vlak voor mijn neus merkwaardige maar sierlijke vormen maken. Voorbijgangers blijven met een verbaasde blik staan, een stel maakt zich haastig uit de voeten, een arme sloeber kijkt als betoverd toe. Er zijn dansende mensen in alle soorten en maten, sommige zijn misschien nog maar net dertien, andere al met pensioen. Er zitten huisvrouwen tussen, vrouwen op hoge hakken, een man met een snor.

Ze hebben de pasjes duidelijk geoefend, want er zijn nu minstens honderdvijftig mensen die dezelfde dans uitvoeren. Jessie heeft me meegetroond naar een flashmob en net als alle andere toeschouwers pak ik mijn mobieltje om het te filmen. Een spontane vreugde maakt zich van me meester; ik dein mee, het is onmogelijk weerstand te bieden aan het ritme, het is onmogelijk om voorbij te gaan aan de absurditeit van deze performance aan de voet van de Zuil van Nelson. Echt geen idee wat de admiraal hiervan zou hebben gevonden.

De muziek is nu wat moderner, wat meer uptempo, de dansers maken meer vrije bewegingen, nog energiever dan eerst. Ik weet dat iemand een paar minuten na afloop van dit schouwspel een filmpje zal uploaden op YouTube. Ik sta op het lage muurtje van de fontein en zie hoog op een van de reusachtige leeuwen een man met een topkwaliteit videocamera.

De trappen van het museum, waar zoveel kunst die ooit innovatief was nu achter glas hangt, staan vol toeschouwers.

Jessie zwaait, luidkeels zingend. De muziek werkt naar een hoogtepunt toe, de toeschouwers kijken elkaar grinnikend aan, er begint iemand te juichen. Met een laatste zwier voeren de dansers het allerlastigste pasje uit, waarna de helft met gespreide armen in de armen van degene naast hem of haar springt.

Even abrupt als de muziek is begonnen valt hij stil en de dansers gaan op in de menigte, alsof er niets is gebeurd. Twee agenten, hun blik een mengeling van verbazing en argwaan, staan moederziel alleen in het midden van het inmiddels verlaten plein. De mensen op de trappen van het museum beginnen te klappen en te juichen.

Jessie stort zich giechelend in mijn armen. 'Ik kon niets zeggen, maar je had je gezicht moeten zien!'

'Het was fantastisch! Hoe ben je daar in godsnaam bij betrokken geraakt?'

'We hebben het georganiseerd via Facebook, een keertje gerepeteerd in een pakkuis in Clapton en het toen gewoon maar gedaan. Jezus, ik sta nog te stuiten!'

'Zie je dat?' De agenten proberen de man met de videocamera van de leeuw af te praten. 'Waarschijnlijk kom je vanavond op het journaal.'

'Sta ik ook eens in de schijnwerpers.'

'Jouw tijd komt nog wel, Jessie.'

'Laten we nog wat gaan drinken.' Ze haakt haar arm in die van mij.

'Stel je me voor aan je nieuwe vriend?' Ik kijk speurend om me heen.

'Ach, het heeft niets te betekenen.' Ze trekt me mee. 'Weet je, ik vind die getrouwde man waar ik iets mee heb wel heel erg leuk. Ik geloof dat het een beetje uit de hand begint te lopen.' Ze kijkt me angstvallig aan. 'Je zou het toch zeggen, hè, als je het verwerpelijk vond?'

'Hoe zou ik dat nou kunnen vinden? Je weet toch dat Paul ook getrouwd was toen –'

Jessie maakt een afwerend gebaar. 'Hij was veel te jong, dat telt niet.'

'Natuurlijk telt het wel, hij had al iemand anders eeuwige trouw beloofd.'

'Tot de dood ons scheidt,' zegt ze, terwijl we Charing Cross Road in lopen. 'Een mooie titel voor een schilderij.' Haar blik voert haar een paar tellen mee naar elders. 'Er gaat zo'n kracht uit van een groep mensen, vind je niet?'

'Helemaal waar. Regel wat en je kunt ze de raarste dingen laten doen.'

'Als je er deel van uitmaakt ben je bereid alles te zeggen of te geloven.'

'Dat is de belangrijkste les die we uit de geschiedenis kunnen trekken, hè? Groepen mensen zijn makkelijk te manipuleren.'

'Mijn hart gaat nog steeds als een bezetene tekeer!' Jessie heeft een hand op haar borst gelegd, haar ogen stralen.

'Wie is die getrouwde man?'

'Ssst.' Ze drukt haar vingers tegen haar mond. 'Ik ben bang dat het ongeluk brengt. De seks is echt fantastisch, daar zou ik bijna mijn leven voor willen geven!'

‘Zulke dingen moet je niet zeggen!’ Ik ben verbaasd. Het is niets voor Jessie om zoiets te zeggen, om zo ernstig te zijn over haar liefdesleven. ‘Wauw. Je boft maar.’ Ons gesprek bloedt dood. Zij zegt niets meer en ik voel onverwacht een felle steek van jaloezie.

‘Waar zou jij je leven voor willen geven?’

‘O.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Voor Paul en de kinderen, denk ik.’

‘En voor wie of wat zou je bereid zijn een moord te plegen?’

‘Jessie!’

‘Toe nou!’ Ze hangt aan mijn arm.

‘Mijn gezin. Alleen voor mijn gezin.’

Ze trekt haar neus op. ‘Hè, wat een flauw, voorspelbaar antwoord.’ Ze is nog helemaal high van het dansen in het openbaar en met gespreide armen draait ze rondjes op de stoep. ‘Ik zou een moord plegen voor een expositie in New York, de cover van *Art Monthly*, een paar nieuwe laarzen... Wat is er?’

Jessie kijkt me aan, omdat ik ineens als verstijfd ben blijven staan. Terwijl zij doorpraatte, schoot de vraag door mijn hoofd waar Paul een moord voor zou willen plegen. Ik was ervan uitgegaan dat zijn antwoord identiek zou zijn aan dat van mij: zijn gezin. We zijn er altijd prat op gegaan dat we geen geheimen voor elkaar hebben – tot gisteravond. Ik kan domweg niet geloven dat hij zo overstuur was vanwege een hond. Maar als dat bloed niet van een beest was, van wie dan wel? Heel even speel ik met de gedachte Jessie te vertellen wat er is gebeurd, maar dan bedenk ik me. Ik betwijfel of ik ooit iemand zal vertellen wat er gisteravond is gebeurd. Het zal een geheim blijven van Paul en mij, tot de dood ons scheidt, en nog lang daarna.

5

Paul belt later die middag om te zeggen dat ik niet hoeft te koken omdat hij voor ons allemaal curry meeneemt. Ik vermoed dat zijn kater-smaakpapillen het woord voeren en dat wij ons daar allemaal naar moeten voegen. Ik hou niet zo van curry. Ik zet borden neer en doe een halfhartige poging Josh zover te krijgen dat hij me helpt, maar zijn enige bijdrage bestaat eruit dat hij zijn oksel krabt en gaapt.

Ava stort zich in haar vaders armen zodra hij over de drempel stapt, waardoor hij bijna de tas met curry op de grond laat vallen. ‘Wow, aapje!’ roept hij, terwijl hij haar met een arm oppakt en doet alsof het hem grote moeite kost om te blijven staan. Ava slaakt gillets wanneer hij zigzaggend en tegen de muren op botsend de keuken in loopt, de curry’s in zijn ene hand, het kind in de andere. ‘Jij gaat lekker op deze stoel zitten en... het eten staat op tafel! Pfff!’ Hij draait zich om en omhelst me stevig en liefdevol. Ik deins achteruit, de beelden van gisteravond staan me nog te scherp voor de geest om het gelukkige gezinnetje uit te hangen. Paul scheidt kip, spinazie en kikkererwten voor me op een bord. ‘Rijst, schat?’ vraagt hij me boven Ava’s kreten uit omdat ze appelsap heeft gemorst.

‘Mam! Ik zit helemaal onder!’ Josh gooit zijn papadum op tafel en geeft zijn zus een duw, terwijl ik sussende geluiden maak. Ava haalt alvast diep adem om het op een brullen te gaan